

Kansanlähetyspäivät 4.7.2026 Ryttylässä

– Kristus kanssamme –

– JULKAISUVAPAA LAUANTAINA 4.7. KLO 14:30 –

Kristus – tie, totuus ja elämä

Hyvä Kansanlähetyspäivien juhluvieras. Rakkaat veljet ja sisaret Kristuksessa.

Kiitos, että olet saapunut juhlavieraaksi näille päiville. Kiitos, että olet tehnyt kesäjuhlastamme yhteisen kansanjuhlan. Kiitos myös sinulle, joka seuraat ohjelmaa etänä, olit sitten kotimaassa Suomessa tai jossain kauempana. Jokainen teistä on meille tärkeä.

Tämän vuoden Kansanlähetyspäivien teema on *Kristus kanssamme*.

Teema palauttaa meidät uskomme ytimeen – Kristukseen. Hän on Jumalan poika, joka otti meidän vuoksemme ihmisen osan, kantoi rangaistuksemme ristillä ja nousi kolmantena päivänä kuolleista. Tai kuten Matteuksen evankeliumin alussa kerrotaan, Jeesus on Immanuel – Jumala kanssamme.

Kristus ei ole vain menneisyyden henkilö tai tulevaisuuden toivo, hän on elävä Jumala, Herra, joka on todellisesti läsnä seurakuntansa keskellä ja omiensa kanssa lupauksensa mukaisesti:

”Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.”
(Matt. 28:20b)

Kristuksen ainutlaatuisuus

Voisi ajatella, että Jeesus olisi sydämemme ykkösasia. Törmäämme kuitenkin sekä omassa elämässämme että ympärillämme jatkuvasti siihen, ettei näin ole. Monet erilaiset asiat pyrkivät hänen tilalleen.

Mitä siis tarkoittaa, että Kristus on tie, totuus ja elämä, kuten hän itse meille Johanneksen evankeliumin 14. luvussa kertoo. (Joh. 14:6)

Se tarkoittaa ensinnäkin sitä, että mistään muualta ei ole löydettävissä kestäväää perustaa elämälle. Jeesus todella on ainoa tie Jumalan yhteyteen. Myös Apostolien teoissa tämä todetaan suoraan: ”Hän on se kivi, joka ei teille rakentajille kelvannut mutta josta on tullut kulmakivi. Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla.” (Ap.t. 4:11-12)

Toivomme ei ole siinä, mitä me voimme tehdä tai kuinka hyvin onnistumme elämään. Oikea elämäntapa ei ole uskon edellytys, vaan sen seuraus. Meidän toivomme on yksin Jeesus Kristus.

Toivomme koskee siis Kristusta ja sen sisältö on hänen valmistamansa syntien sovitus, joka otetaan vastaan uskon ja kasteen kautta. Meidän ei tarvitse itse ansaita arvoamme Jumalan edessä, vaan hän rakastaa meitä ja haluaa uudistaa meidät rakkaudessaan. Juuri tätä Pyhä Henki toivoo myös sinun kohdallesi tänään. Hän haluaa avata sydämesi ja näyttää sinulle, kuinka tärkeä olet Jumalalle. Siksi sanomaamme kutsutaan evankeliumiksi eli ilosanomaksi.

Rippipappini kertoi aikanaan Ykistä, jolle Jumalan rakkaus aukeni Johanneksen pienoisevankeliumin äärellä. Oli Raamattu-hetki ja Ykin vuoro lukea ääneen. Vuorossa oli Johanneksen evankeliumin kolmannen luvun 16. jae, ja sattui niin, että Ykillä oli kädessään Raamattu, jossa oli yhden kirjaimen painovirhe. Niin hän luki: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei ykikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”

Yki törmäsi lukiessaan kohti tulevaan elävän Jumalan rakkauteen, ja se muutti hetkessä hänen maailmansa. Myös osalla meistä on voimakkaita kokemuksia siitä, miten Jumalan sanan kohtaaminen on mullistanut koko elämän. Nämä muistot ovat arvokkaita ja niitä saa kiitollisin mielin vaalia.

Tärkeintä ei kuitenkaan ole se, miten on tullut uskoon, vaan se että on uskossa. Kuten Heprealaiskirjeen alussa kerrotaan, Jumala on lähestynyt ihmisiä monet kerrat ja monin tavoin. Matka Jeesuksen luo voi olla hidasta kasvua tai äkkinäinen pysähdys. Tärkeintä on se, että löytää itsensä Jeesuksen ristin edestä tunnustamassa, että tarvitsee Jeesuksen syntiensä sovittajaksi ja elämänsä uudistajaksi.

Jos epäröit omaa suhdettasi Jeesukseen, niin tiedä, että epätoivoon ei ole tarvetta. Jumalan palvelijana vakuutan sinulla, että Jeesus rakastaa sinua. Hänellä ei ole vain lämpimiä tunteita sinua kohtaan, vaan hän tahtoo sinun parastasi niin paljon, että antoi elämänsä ristillä puolestasi, jotta sinulla voisi olla elämä Jumalan luona taivaassa.

Jos etsit elämääsi kestäväää pohjaa. Jos olet miettinyt, miksi mitkään inhimilliset saavutukset eivät tuo elämään pysyvää tyytyväisyyttä. Jos kaipaavat ystävää, joka ei milloinkaan hylkää sinua. Niin Jeesus on hän, jota etsit.

Jumala ei lähettänyt Jeesusta maailmaan tuomitsemaan sitä, vaan pelastamaan sen. Siksi Jeesuksen sanat kutsuvat sinua tänäänkin: ”Totisesti, totisesti: se, joka kuulee minun sanani ja uskoo minun lähettäjääni, on saanut ikuisen elämän.” (Joh. 5:24)

Emmauksen tiellä Jeesus liittyy kahden hänen kuolemaansa murehtivan opetuslapsen seuraan:

”Silloin Jeesus sanoi heille: »Voi teitä ymmärtämättömiä! Noinko hitaita te olette uskomaan kaikkea sitä, mitä profeetat ovat puhuneet? Juuri niinhän Messiaan piti kärsiä ja sitten mennä kirkkauteensa.» Ja hän selitti heille Mooseksesta ja kaikista profeetoista alkaen, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.” (Luuk. 24:25-27)

Elämän tie oli Emmauksen tiellä kulkeneilta opetuslapsilta salassa. He eivät osanneet yhdistää ristin tapahtumia Jeesuksen aiempiin opetuksiin. Jeesus kuitenkin avasi heidän silmänsä tuntemaan Kristuksen, ylösnousseen vapahtajan. Tämä tapahtui Jumalan sanan kautta.

Sanansa kautta Jumala haluaa avata myös sinun sydämesi ymmärtämään hänen rakkautensa meitä kohtaan. Pyhä Henki toimii aina Jumalan sanan kautta ja joskus oudoilla tavoilla, kuten Ykin kohdalla, jolle hän avasi Jumalan rakkauden painovirheen kautta.

Kristus on totuus

Jeesus ei kuitenkaan ole pelkkä tie, vaan myös totuus.

Siksi Jeesus opettaa Johanneksen evankeliumissa, että hänen rakastamisensa tarkoittaa hänen käskyjensä pitämistä: ”Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin olen minä rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessani. Jos noudatatte käskyjäni, te pysytte minun rakkaudessani, niin kuin minä olen noudattanut Isäni käskyjä ja pysyn hänen rakkaudessaan.” (Joh. 15:9-10)

Jeesus on tänäänkin totta. Siksi me emme tarvitse uutta sanomaa, vaan uuden luottamuksen vanhaan sanomaan. Meidän on – loppuun saakka – pysyttävä Kristuksessa, totuudessa. Kuten emerituspääsihteeri Matti Väisänen ja myöhemmin Timo Rämä usein sanoivat: ”Pääasia on, että pääasia on pääasia; ja pääasia on Jeesus Kristus”.

Välillä saamme kritiikkiä niin liikkeemme sisältä kuin ulkoa siitä, että virkakysymys ja avioliittokysymys ovat nousseet opetuksessamme liian korostuneeseen asemaan. On kannettu huolta siitä, pysykö Kristus pääasiana.

Kriittinen tarkastelu on mielestäni hyväksi, sillä se pitää meidät hereillä. Kun itse olen kiertänyt ympäri Suomea laajasti niin oman liikkeemme kuin sisarjärjestöjemme toiminnassa, olen ilokseni havainnut, että julistuksen keskiössä on Kristus: Herätysliikkeiden saarnoissa kuuluu tänä päivänä kautta linjan raikas ja kirkas evankeliumi, joka kiinnittyy nimenomaan Kristukseen ja hänen tekoihinsa.

On totta, että julkisuudessa – erityisesti sekulaarissa mediassa – meitä on usein nostettu esille virkakysymykseen tai avioliittokäsitykseen liittyen. Julkinen kirkollinen keskustelu valitettavasti velloo näissä kahdessa kysymyksessä. Kirkon sisällä niiden rinnalle on viimeisen vuoden aikana noussut aiempaa vahvemmin myös ehtoolliskysymys, kun ensin Sleyltä evättiin ehtoollisluvat Porissa ja Seinäjoella ja sitten Raamattuopistoa, Kansanlähetystä ja Evankeliumiyhdistystä kiellettiin Uudellamaalla viettämästä messua Paippisten kyläkirkossa. Tila ei ilmeisesti ollut sopiva ehtoollisen viettoon, vaikka ruotsalainen seurakunta pitää siellä vuosittain useita jumalanpalveluksia. Vuoden alusta lähtien olemme tämän takia viettäneet Uudellamaalla messua Järvenpään kristillisellä koululla. Olette jokainen tervetulleita mukaan tähänkin Kristuskeskeiseen jumalanpalvelustoimintaan.

Kuluneena vuonna Kansanlähetys on yhdessä STI:n sisarjärjestöjen kanssa ajautunut yhä vahvemmin keskelle kirkollista kriisiä. Keväällä keskustelu on käynyt kuumana erityisesti ruotsinkielisen Rauhan sanan eli LFF:n ympärillä, kun he asettivat kaksi Inkerin kirkon pappisdiakonia oman rukoushuoneensa paimeniksi. Tänäpäin ilmaisen tukemme näille sisarille ja veljille. Me seisomme yhdessä teidän kanssanne samassa rintamassa.

Me emme saa antaa periksi, vaan taistelua on käytävä, sillä kysymys on ennen kaikkea Raamatun arvovalasta ja asemasta kristityn elämässä. Samalla on kuitenkin hyvä tunnistaa, että kirkkopoliittinen taistelu ei tarkoita sitä, ettemmekö samalla kiinnittyisi uskonelämässämme jatkuvasti ja vahvasti Kristukseen.

Toukokuun lopussa professori Miikka Ruokanen kirjoitti Kansanlähetykselle ja Evankeliumiyhdistykselle avoimen vetoomuksen. Ruokanen ehdotti, että toimisimme Suomen ev.lut. kirkossa Vanhoillislestadiolaisten tavoin, toimien kirkon sisällä, mutta pitäen vain omaa väkeämme todellisina Jumalan lapsina. Vastasimme Tom Säilän kanssa Ruokaselle muun muassa seuraavasti:

”Esittämämme malli ei olisi vain käytännöllinen järjestely, vaan merkittävä muutos kirkko-opissamme ja virkakäsityksessämme. Kirkossa vallitsevia vakavia ongelmia ei ratkaista lisäämällä opillista sekaannusta kirkko-, virka- ja avioliitto-opetukseen, vaan palaamalla apostoliseen opetukseen. Muuten kirkko hajoaa.”

Rohkaisimme Ruokasta myös vetoamaan julkisesti piispoihin. Näin Ruokanen myös teki ja kirjoitti piispoille muun muassa seuraavasti:

”Martti Luther totesi, että on äärimmäisen vaarallista, jos ihmisiä pakotetaan uskon ja omantunnon asioissa. Tästä juuri on kysymys nyt kirkossamme: Saako kirkon vuosisataisiin perinteisiin pitäytyvä herätyskristitty kotipaikkaoikeuden kirkossa, joka on keskellä modernisaatioprosessia? Onko yhteiskunnan ja median arvomaailman omaksuminen ehdoton edellytys täysivaltaiselle kirkon jäsenyydelle?

Varhaisessa kirkossa kirkon jäsenyyden saattoi menettää ainoastaan ilmiselvän harhaopin nojalla. Meidän kirkkomme ”änkyrät” eivät ole harhaoppisia – pikemminkin päinvastoin.”

On helppo yhtyä Ruokasen arvioon siitä, että herätysliikkeet eivät ole tuomassa kirkkoon uusia oppeja ja näkemyksiä. Tämä tapahtuu aivan toisten tahojen toimesta. Uudet opit hajottavat kirkon. Me emme ole hajottamassa kirkkoa vaan haluamme pysyä Jumalan sanan opetuksessa. Kysymys on pohjimmiltaan luottamuksesta Raamattuun.

Kuten Ruokanen kirjoittaa, Suomen ev.lut. kirkossa ollaan tällä hetkellä suvaitsevaisia vain yhteen suuntaan ja siksi olemme päätyneet tilanteeseen, jossa kirkollinen repeämä vaikuttaa yhä todennäköisemmältä.

Tilanteen vaikeutta kuvaa hyvin se, että jo samana päivänä arkkipiispa vastasi Ruokasen vetoomukseen kirjoittamalla:

“Kysymys on vain ja ainoastaan yhdestä asiasta: onko papiksi vihitty nainen oikea pappi? Totean tässä sen, minkä aiemminkin olen tuonut esille: kirkkomme päätöksenteossa ei millään tasolla voida tehdä linjauksia tai päätöksiä, joiden voidaan nähdä asettavan joidenkin pappeus kyseenalaiseksi sukupuolen perusteella.”

Arkkipiiispan väite siitä, että kysymys olisi vain pappisviran sukupuolesta ei pidä paikkaansa. Olemme viime vuosina käydyissä keskusteluissa tuoneet hänelle selvästi ja toistuvasti esille, että kysymys on yhtä lailla avioliitto- ja sukupuolikäsityksestä kuin myös siitä, miten ymmärrämme Raamatun auktoriteetin.

Kysymys on ennen kaikkea siitä, onko Raamattu Jumalan oma ja kaikessa opetuksessaan tosi, luotettava ja auktoritatiivinen Jumalan sana vai ei. Näkemys, jonka mukaan Raamatussa on tosi ja luotettava pelastussanomallinen ydin, mutta muutoin se sisältää enemmän tai vähemmän aikansa ihmisten vanhentuneita ajatuksia, ei ole kristinuskon historiallinen ymmärrys Raamatusta. Historiallisesti kaikki kirkon merkittävät opettajat aina valistukseen saakka pitivät Raamattua luotettavana ja totena kaikessa sen opetuksessa. Tämä käsitys perustui ajatukseen Raamatun jumalallisesta inspiraatiosta, josta nähtiin seuraavan Jumalan olemuksen mukaisesti, että Raamattu on totta. Tähän käsitykseen myös meidän tulee edelleen pitäytyä, vaikka se ei enää meidän kulttuurisessa ilmapiirissämme olekaan muodikasta

Raamattu on kaikessa opetuksessaan kristitylle velvoittavaa Jumalan sanaa ja siksi meidän tulee opettaa ja noudattaa sen opetuksia kokonaisuudessaan. Kysymys on totuudesta ja siksi meidän on seurattava Jumalan sanan opetusta myös avioliitto- ja virkakysymyksessä, vaikka emme aina ymmärtäisi, miksi Jumala on näin asettanut.

Miikka Ruokanen kiinnitti huomionsa todella tärkeään asiaan kirjoittaessaan, että on äärimmäisen vaarallista, jos ihmisiä pakotetaan uskon ja omantunnon asioissa. Olen pohtinut, mistä johtuu, että tämä asia näyttää hämartyneen piispoiltamme. Miksi heidän on vaikea nähdä, ettei Jumalan sanaan sidottua omaatuntoa tule pakottaa toimimaan vastoin uskon vakaumusta? Ja miksi ei tunnisteta, ettei vakaumusta voi muuttaa tai “ostaa” millään ulkoisilla keinoilla, ei edes merkittävällä taloudellisella painostuksella?

Tilanne on vaikea, mutta meidän ei tarvitse vaipua epätoivoon. Sille, joka luottaa Jumalaan ja etsii johdatusta hänen sanastaan, käy lopulta aina hyvin, vaikka emme tässä ajassa aina menestyisikään.

Piispat ovat puhuneet viime vuosina paljon kirkon ykseydestä. Heidän puheensa on keskittynyt siihen, miten ongelmallista on, etteivät herätysliikkeiden työntekijät halua toimittaa yhteisiä jumalanpalveluksia naispappien kanssa.

Herätysliikkeet ovat kyllä kuulleet piispojen puheen. Sen seurauksena olemme pohtineet paljon yhteyden ja erottautumisen teemaa. Liikkeiden virallisena opetuksena on koko ajan toiminut yhdeksän liikkeen yhdessä hyväksymä “Suositus menettelytavoista naispappeuden toteuduttua” vuodelta 1988. Suosituksessa

suositellaan sekä työntekijöille että liikkeiden ystäville pidättäytymistä jumalanpalvelusyhteistyöstä naispappien kanssa. Tämä on edelleen Kansanlähetyksen suositus.

Kuluneen neljän vuosikymmenen aikana on kuitenkin tapahtunut kaksi isoa muutosta. Toisaalta naispappien määrä on kasvanut dramaattisesti niin, että vuodesta 2023 lähtien enemmistö Suomen ev.lut. kirkon papeista on ollut naisia. Toisaalta suhtautuminen perinteisen virkanäkemyksen edustajiin on samalla tiukentunut. Tämä on johtanut siihen, että yhteiselo vanhan ja uuden virkakannan välillä on tullut yhä vaikeammaksi.

Yhteyden ja erottautumisen teemaan liittyen esille on usein nostettu donatolaiskiista. Donatolaiset eivät pitäneet langenneiden pappien ja piispojen toimittamia kasteita pätevinä ja siksi he uudelleen kastoivat luopuneiden pappien kastamia henkilöitä. On epäilty, että herätysliikkeissä tavoiteltaisiin jonkinlaista moraalisesti puhtaiden pappien kirkkoa. Näin ei kuitenkaan ole. Me allekirjoitamme täysin Augustinuksen muotoileman, ja myös luterilaisten kirkkojen hyväksymän opin, jonka mukaan sakramentin pätevyys ei riipu papin henkilökohtaisesta pyhyydestä tai uskon tilasta, vaan Kristuksen asetuksesta ja lupauksesta.

Tämän hetken kirkollisissa kiistoissa, jotka koskevat ennen kaikkea virkaa, avioliittoa ja Raamatun auktoriteettia, ei kuitenkaan ole kysymys pappien moraalista vaan kirkon opista. Donatolaiskiistan varsinainen kysymys oli, riippuuko sakramentin pätevyys papin moraalisesta kelpoisuudesta. Nykyiset kiistat taas koskevat sitä, mitä kirkko julkisesti opettaa ja tunnustaa. Kirkon väärään opetukseen reagoiminen ja siitä eron tekeminen ei ole donatolaisuutta vaan tervettä kristillistä elämää.

Raamatun opetuksen mukaan naisten ei kuulu toimia seurakunnan paimenina. Paavali kirjoittaa 1. Korinttolaiskirjeessä torjuttuaan naisten paimenuuden: ”Jos joku ei tätä tunnusta, Jumala ei tunnusta häntä.” (1. Kor. 14:38) Kysymys on siis erittäin vakava. Koska liturginen yhteistyö olisi käytännössä sen hyväksymistä, mikä on Raamatun opetuksen vastaista, se ei ole mahdollista. Kenenkään ei tule toimia vastoin omaa uskoaan ja omaatuntoaan.

Arkkipiispa ei kuitenkaan tunnusta kirkolliskokouksen aikanaan hyväksymää ponnen takaamaa omantunnonvapautta, vaan hänen mukaansa kirkko ei voi enää hyväksyä kuin yhden linjan asiassa. Näin ollen olemme päätyneet umpikujaan asiassa, koska meidän käsityksemme siitä, mitä Raamattu asiasta opettaa ei ole muuttunut.

Samanlainen umpikuja vallitsee myös avioliittokysymyksessä. Piispat ajavat samaa sukupuolta olevien vihkimystä kirkkoomme ja me pidämme sitä vakavana vääränä opetuksena. Kysymyksestä tekee erityisen painavan se, että homoseksuaalisuuden harjoittaminen liitetään useassa Raamatun kohdassa pelastukseen. Siksi me emme voi antaa tuumaakaan periksi asiassa.

Tilanne on haastava, eikä sitä suinkaan tee helpommaksi se, että kaikkien lähimmäisten kunnioittava kohtelu todella on ensiarvoisen tärkeä asia. Jumalan rakkaus ei ole palkinto. Jumalan rakkaus ei ole seurausta oikeasta elämästä, vaan sen lähtökohta. Jumala rakastaa jokaista ihmistä. Hänen armonsa on tarjolla jokaiselle ihmiselle ja me kaikki myös tarvitsemme sitä. Jokainen meistä on keskeneräinen ja silti Jumalan rakastama. Siksi meidän tulee kohdata jokainen lähimmäinen kunnioittavasti. Meidän tulee samaan aikaan pitää kiinni oikeasta opetuksesta ja kohdella kaikkia lähimmäisiä kunnioittavasti ja rakastavasti.

Kristus on elämä

Sen lisäksi, että Kristus on tie ja totuus, hän on myös elämä. Juuri siksi Paavali rohkenee kirjoittaa filippiiläisille: ”Minulle elämä on Kristus ja kuolema on voitto.” (Fil. 1:21)

Kansanlähetyks näky on viedä evankeliumia kaikkeen maailmaan, *jotta mahdollisimman moni kohtaisi Jeesuksen, saisi hengellisen kodin ja pääsisi perille*. Meidän ydintehtävämme on julistaa Kristusta, kutsua ihmisiä osallisuuteen hänessä olevasta elämästä ja tukea kristittyjä heidän uskonelämässään. Meillä ei ole pyrkimystä rakentaa rajamuureja mihinkään suuntaan, vaan etsimme yhteyttä kaikkien niiden kanssa, jotka jakavat kristillisen uskon kanssamme.

Viime vuosina tämä on tarkoittanut erityisesti syvemmän yhteyden rakentamista Kirkkokansa-verkoston puitteissa. Yhteys, jota olemme rakentaneet, ei vain Raamattuopiston ja Evankeliumiyhdistyksen, vaan myös ruotsinkielisen evankeliumiyhdistyksen, Rauhan sanan ja sen ruotsinkielisen sisaryhdistyksen LFF:n kanssa, kuten myös Länsi-Suomen rukoilevaisten, Esikoiset ry:n ja Kylväjän kanssa on meille tärkeää ja arvokasta. Tätä yhteistyötä haluamme syventää ja rakentaa myös käytännön tasolla tulevina vuosina. Tulevana syksynä pyrimme ottamaan entistä konkreettisempia askelia tämän yhteistyön puitteissa.

Aika näyttää miten kirkollinen tilanne etenee. Lähetystyön osalta voidaan kuitenkin jo ennakoida merkittäviä muutoksia. Kirkon nykyiset sopimukset lähetysjärjestöjen kanssa päättyvät vuonna 2028 ja tuolloin tilanne saattaa muuttua merkittävästi. Kirkon sisällä vaikuttaa suuntaus, joka pyrkii karsimaan lähetysjärjestöjen määrää radikaalisti.

Meillä ei kuitenkaan ole aihetta murheeseen. Kuten nuorisotyönjohtajamme hetki sitten sanoi, moni asia on omissa käsissämme. Taloudellisesti kysymys on siitä, koemmekö työmme niin tärkeäksi, että haluamme tukea sitä myös rahaa lahjoittamalla. Kansanlähetyksen työn kannalta pienikin säännöllinen taloudellinen tuki on merkittävä asia. Hengellisesti kysymys on siitä, etsimmekö rukouksessa Jumalan tahtoa ja seuraammeko hänen sanansa ohjausta. Myös sillä on iso merkitys, ovatko ystävämme jatkossakin valmiita antamaan aikaansa vapaaehtoistyöhömme. Vapaaehtoistyö on alusta saakka ollut hyvin merkittävä asia liikkeemme työn volyyymille. Se on jatkossakin omissa käsissämme ja määrittää sen, millä laajuudella voimme tehdä työtä tulevaisuudessa.

Olemme päättäneet yhdessä Kirkkokansa-verkoston johtajien kanssa, että jatkossakin järjestämme kaikissa olosuhteissa rohkeasti Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen mukaista hengellistä toimintaa. Tämä tarkoittaa sananjulistusta ja sakramenttien toimittamista sekä rukousta ja kristillistä opetus- ja lähetystyötä. Erityisesti meidän on rakennettava selkeästi Jumalan sanan varaan perustuvia jumalanpalvelusyhteisöjä, jotta ihmiset voivat myös tulevana vuosina rakentua täysipainoisesti kristittyinä. Tämä on yksi tärkeimmistä tavoitteista Kansanlähetysliikkeen tänä vuonna voimaan tullessa uudessa strategiassa. Kokonaisuutena näissä asioissa ei ole kysymys järjestöpoliittisista erityisistä vaan kristityn hengellisen elämän perustasta.

Mieluiten eläisimme sovussa kaikkien kanssa ja tekisimme yhdessä työtä Jumalan valtakunnan leviämiseksi. Kansanlähetyksellä ei ole erityistä halua irtaantua Suomen ev.lut. kirkosta. Meistä jokainen tarvitsee kuitenkin seurakuntayhteyden, jossa Jumalan sanaa oikein julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan – ja tämä meidän on myös pyrittävä konkreettisesti varmistamaan kaikissa olosuhteissa. Jos Jumalan Sanalle ja hengelliselle elämälle ei kuitenkaan syystä tai toisesta ole tilaa kansankirkon sisällä, me saamme luottaa siihen, että Jumala johdattaa meitä sanansa varassa eteenpäin.

Tulevaisuutemme toivo on Jeesus Kristus. Hän on tie, totuus ja elämä. Eteenpäin meitä rohkaisee viime vuosien nuorisotyömme kasvu, samoin kuin seitsemän lähetystyöntekijää, Anni, Benjamin, Inka, Kaisa, Katrina, Minna ja Teijo, joille keräämme parhaillaan kannatusta heidän lähettämisekseen. Olisiko näiden seitsemän lähetyskandidaatin joukossa joku, jonka seuraan voisit liittyä matkalle lähetysten ihmeelliseen maailmaan, jossa saamme yhdessä viedä ilosanomaa aina maailman ääriin asti. Mukaan pääsee esimerkiksi liittymällä lähettiemme renkaaseen viereisessä Suuressa Mukana -teltassa. Meillä on lisäksi alkamassa uusi lähetyskurssi ensi vuoden alussa, joten edessä on monta innostavaa asiaa.

Teille nuorille, jotka olette kuulemassa tätä puhetta, haluan sanoa, että katsokaa rohkeasti kohti huomista. Pidetään kiinni Kristuksen sanasta ja rakennetaan yhdessä sen varassa tietä kohti huomista.

Hyvä juhlaväki, rakkaat ystävät. Mitä tapahtuukin, me saamme luottaa siihen, että samoin kuin pakkosiirtolaisuuteen joutuneen Israelin kohdalla, myös meidän kohdallamme Jumalan sanat ovat totta:

“Minulla on omat suunnitelmani teitä varten, sanoo Herra. Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille tulevaisuuden ja toivon. Silloin te huudatte minua avuksenne, te käännytte rukoillen minun puoleeni, ja minä kuulen teitä.” (Jer. 29:11-12)